

GOIGS A LLAOR DE LA
MARE DE DÉU DE CONSOLACIÓ
DE LA VILA DE SANT JOAN
(MALLORCA)

Amb tendresa i humilitat

mf

Sou dol - ça i èn - ci - sa -

Orgue MF

do - ra com el cant del ros - si - nyol. De Vós es - pe - ram, Se - nyo - ra, l'a - mor, la pau

Final

iel con - sol, l'a - mor, la pau i el con - sol. Quan la lluna de so -

Final

lan - da a dalt del cel s'en - ten - gué va po - sar blan - cors de ran - da so - bre el verd del se - men -

al sf.

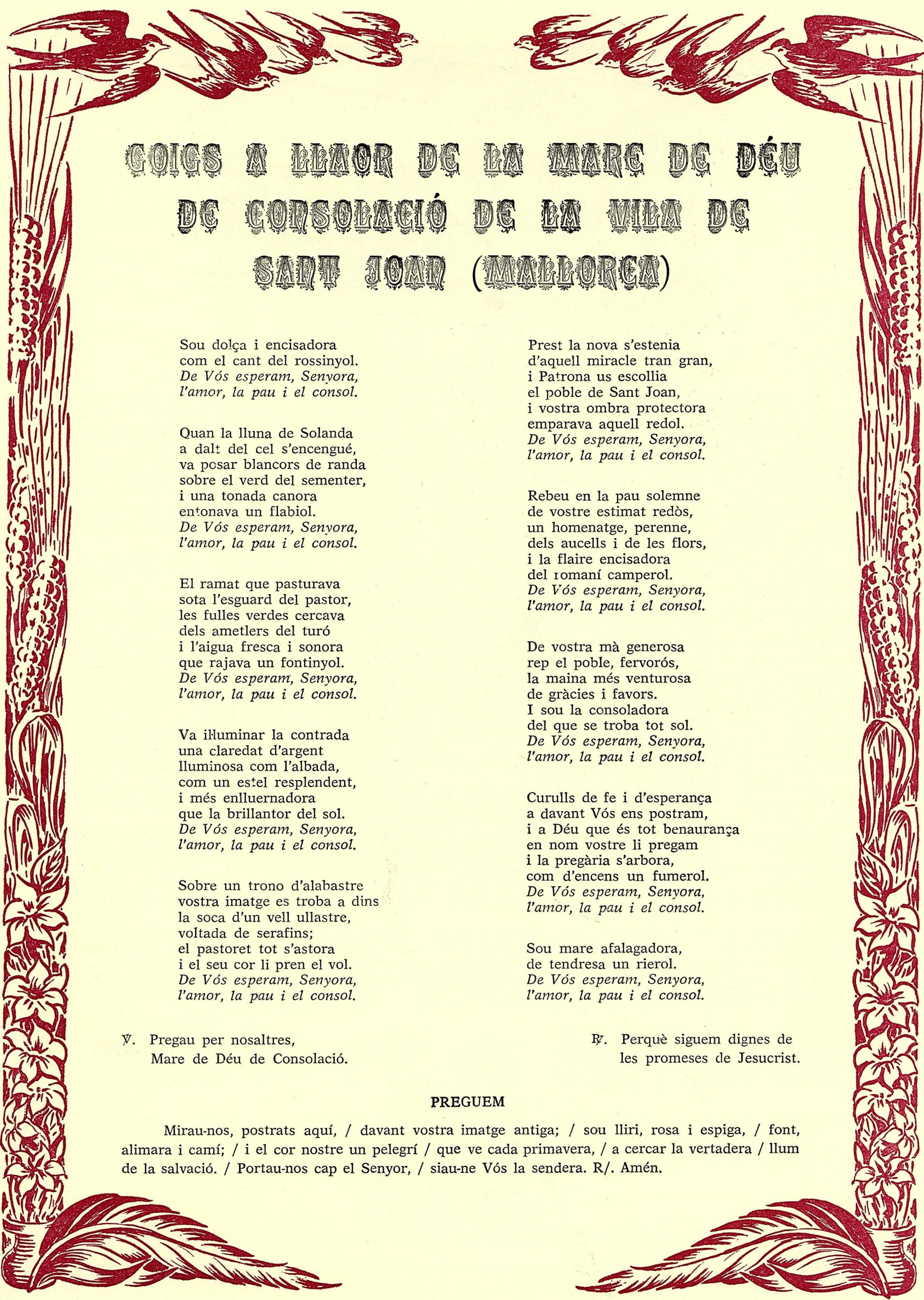
ter, i u - na to - na - da ca - no - ra en - to - na - va un fla - vi - ol. De

al sf.

Lletra: Rafel Bordoy i Pomar.

Música: Antoni Riera i Estarelles.

Dibuixos: Joan Maimó i Vadell.

GOIGS A L'AMOR DE LA MARE DE DÉU
DE CONSOLACIÓ DE LA VILA DE
SANT JOAN (MALLORCA)

Sou dolça i encisadora
com el cant del rossinyol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Quan la lluna de Solanda
a dalt del cel s'encengué,
va posar blancors de randa
sobre el verd del sementer,
i una tonada canora
entonava un flabiol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

El ramat que pasturava
sota l'esguard del pastor,
les fulles verdes cercava
dels ametlers del turó
i l'aigua fresca i sonora
que rajava un fontinyol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Va illuminar la contrada
una claredat d'argent
lluminosa com l'albada,
com un estel resplendent,
i més enlluernadora
que la brillantor del sol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Sobre un trono d'alabastre
vostra imatge es troba a dins
la soca d'un vell ullastre,
voltada de serafins;
el pastoret tot s'astora
i el seu cor li pren el vol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Prest la nova s'estenia
d'aquell miracle tran gran,
i Patrona us escollia
el poble de Sant Joan,
i vostra ombra protectora
emparava aquell redol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Rebeu en la pau solemne
de vostre estimat reddòs,
un homenatge, perenne,
dels aucells i de les flors,
i la flaire encisadora
del romaní camperol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

De vostra mà generosa
rep el poble, fervorós,
la maina més venturosa
de gràcies i favors.
I sou la consoladora
del que se troba tot sol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

Curulls de fe i d'esperança
a davant Vós ens postram,
i a Déu que és tot benaurança
en nom vostre li pregam
i la pregària s'arbora,
com d'encens un fumerol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

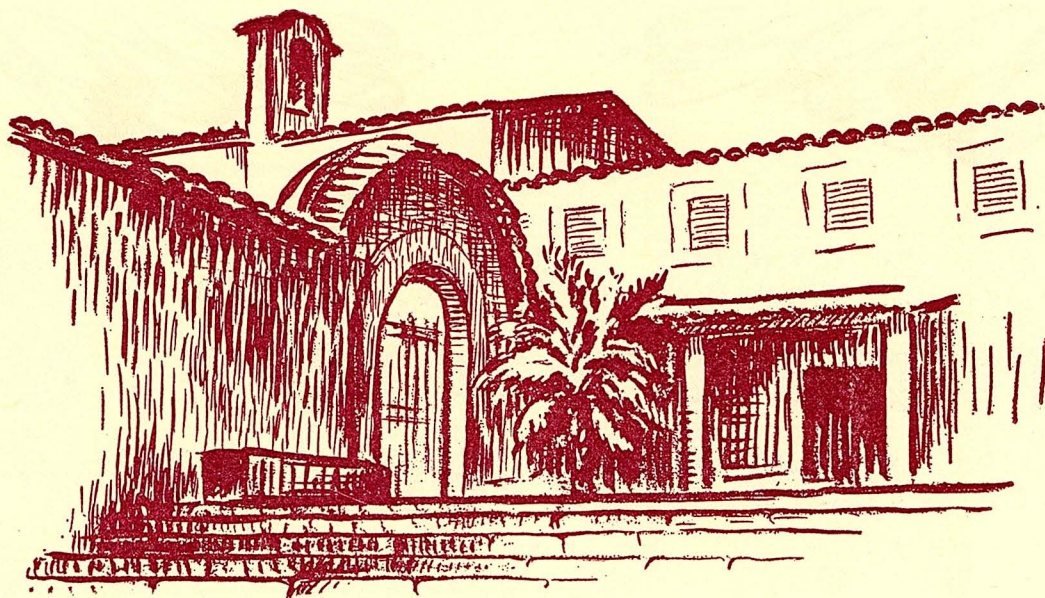
Sou mare afalagadora,
de tendresa un rierol.
*De Vós esperam, Senyora,
l'amor, la pau i el consol.*

℣. Pregau per nosaltres,
Mare de Déu de Consolació.

℟. Perquè siguem dignes de
les promeses de Jesucrist.

PREGUEM

Mirau-nos, postrats aquí, / davant vostra imatge antiga; / sou lliri, rosa i espiga, / font,
alimara i camí; / i el cor nostre un pelegrí / que ve cada primavera, / a cercar la vertadera / llum
de la salvació. / Portau-nos cap el Senyor, / siau-ne Vós la sendera. R/. Amén.

NOTA HISTORICA

La vila de Sant Joan, a Mallorca, començà com a nucli de població amb la construcció de petites cases escampades entre el rafal moro d'Alhamar —avui centre del poblat—, Solanda, Gossalba i Sa Bastida, no massa enfora unes de les altres. El seu substrat humà era força d'origen islàmic. Però amb la Conquesta del rei En Jaume aviat s'hi mesclaren elements cristians procedents dels invasors del Conqueridor. Aquests elements cristians en només vint anys, el 1249, saberen erigir una modesta capella, sufragània de la parròquia de Sineu, que pogués aglutinar espiritualment aquella escampadissa de població. En 1298 el bisbe Ponç de Jardí l'erigia en parròquia autònoma, i en 1300 el rei En Jaume II instituí aquell nucli de poblat en una de les onze viles creades, aquell mateix any. Aquesta primitiva parròquia fou una modesta església del mateix estil i del mateix aire que les de Sant Pere d'Escorca, Sant Miquel de Campanet, Santa Magdalena del puig d'Inca, i Castellitx d'Algaida. D'ella ensen queden precioses relíquies, com són el portal lateral d'estil romànic i una epitllera a la seva dreta.

No havien passat encara dues centúries, en 1416, que havent crescut el nucli urbà més a les vessants dels turons de Ses Roques i del puig d'En Baldiri, aquesta parròquia li venia un poc esquerra mà, i per això el bisbe Lluís de Prades autoritzà el seu trasllat al centre de la població, en el mateix emplaçament de l'actual.

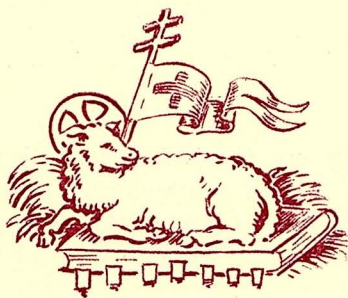
Sembla, però, que la primitiva església no quedà mai del tot abandonada, ni l'esperit d'aquella feligresia mai no se'n desexí. Ans, més tost, al seu entorn s'hi congria una preciosa llegenda àuria que la convertiria en l'actual santuari de Consolació. No sabem com, ni quan, ni de quina manera es va congriar. Els pobles que tenen un poc espessa la fosca de la seva història, la volen aclarir amb la bellesa i la llum de les llegendes. Només una cosa tenim bastant clara: la llegenda s'anà creant en quedar buida l'església del sant patró per al qual havia estat construïda. Diuen, doncs, que un esclau moro —la població cristiana s'havia anat sobreposant al primitiu substrat musulmà— que feia de pastoret a la possessió de Solanda, trobà dins la soca buida d'una olivera dels voltants, entre resplendors que emergien des de dins, una imatge de la Verge, i gelós de la seva troballa, provà de guardar-la amagada en un racó de l'alqueria, encenent-li el llantió d'una closca de caragol a la raseta d'oli. Convertit després a la fe cristiana, participaria als altres aquell secret, que suscità la veneració de tothom. La imatge fou dipositada a l'altar major de l'església buida, i començà així la nova història del que d'ara endavant seria el nostre santuari de Consolació.

En 1672 fou cavada en la roca viva una gran cisterna, de l'aigua de la qual en bevia mitja població. En 1792 l'Ajuntament va resoldre d'ampliar-la i construir damunt la seva volta, una gran i espaiosa terrassa amb un gran coll de cisterna.

També entre els 1760 al 1772 es va dur a terme una total renovació de l'església, alçant més les seves parets laterals i cobrint-la amb una volta de canó, que durien a terme els rectors Rafel Amengual, Salvador Mas i Joaquim Perelló amb la cooperació de tot el veïnatge. I darrerament en 1966 es dugueren a terme també unes millores a càrrec del rector Bartomeu Bauçà, igualment ajudat per tot el poble: amplià el cambril, embellí el presbiteri amb un paviment tot de jaspí brunyit, decorà de bell nou tot el temple, i hi construí la nova façana que mira cap a ponent.

El nostre santuari té una festa anyal, l'origen de la qual s'endinsa en la boira de les centúries: és la dominica *Laetare*, l'anomenat *Quart Diumenge* a Sant Joan, o *festa d'es pa i es peix* pels pobles de la rodalia forana, amb què alludeixen a l'evangeli d'aquesta dominica, sobre la multiplicació dels pans i dels peixos. Quan començà aquesta celebració del *Quart Diumenge*? Tampoc els documents no són gaire explícits, però ja en el segle XVII tenim indicis que ens en donen bastanta llum.

Miquel Gayà i Sitjar

Edició promoguda per Carles Costa i Salom, i patrocinada per la revista «Sant Joan».